

Reglen om begrænsning af virkningen af fri proces gælder ikke, hvis der ville have været grundlag for henvisning af sagen til behandling efter almindelige procesregler, jf. forslaget til § 402. Dette indebærer, at retten ved afgørelsen af, om begrænsningen skal finde anvendelse, skal skønne over, om der ville være sket henvisning til almindelig proces efter § 402, hvis parterne ikke havde aftalt behandling efter almindelig proces.

Reglen om begrænsning af virkningen af fri proces indebærer bl.a., at beskikkelsen af advokat for en part, der har fri proces, i givet fald kun vedrører en kortere hovedforhandling. Beskikkelsen vedrører således eksempelvis ikke sagens forberedelse eller en længere hovedforhandling.

I konsekvens heraf foreslås det i *stk. 2*, at parten og advokaten skal kunne aftale, at parten betaler advokaten for yderligere bistand op til det samlede vederlag, advokaten ville have ret til, hvis begrænsningen i *stk. 1* ikke fandt anvendelse.

Reglen i *stk. 2* indebærer, at parten og den beskikkede advokat kan aftale, at den beskikkede advokat skal udføre samme arbejde som i en almindelig sag, hvor begrænsningen i virkningen af fri proces efter *stk. 1* ikke finder anvendelse, og at parten skal betale den del af det samlede vederlag, som i medfør af *stk. 1* ikke dækkes af statskassen.

Det bemærkes, at størrelsen af det samlede vederlag, der gyldigt kan aftales efter *stk. 2*, svarer til det vederlag, en beskikket advokat ville få tilkendt efter retsplejelovens § 334, *stk. 4* (som ikke foreslås ændret), hvis reglen i § 409, *stk. 1*, ikke fandt anvendelse. Det bemærkes endvidere, at parten efter reglen i § 409, *stk. 2*, kun gyldigt kan påtage sig at betale den del af dette samlede vederlag, der i medfør af *stk. 1* ikke dækkes af statskassen. Endelig bemærkes, at retsplejelovens § 334, *stk. 5*, *3. pkt.* (som ikke foreslås ændret), gælder ved siden af reglen i § 409, *stk. 2*, og at parten og advokaten således alternativt kan indgå særskilt aftale om det samlede vederlag, samtidig med at advokaten helt frafalder krav på vederlag af statskassen. I så fald maksimeres vederlaget alene af de generelle regler om advokaters vederlagskrav, jf. retsplejelovens § 126, *stk. 2* (som heller ikke foreslås ændret).

Der henvises i øvrigt til *pkt. 8.2.7* (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 410

De foreslåede bestemmelser angår anke af byrettens domme i sager, der behandles i småsagsprocessen.

Det foreslås, at en række af de almindelige regler om anke ikke finder anvendelse, således at ankebehandlingen bliver mere enkel. Det foreslås desuden, at ankesagen som udgangspunkt skal afgøres på skriftligt grundlag, hvilket giver mulighed for en hurtig ankebehandling.

Stk. 1 fastslår, at anke af domme til landsretten som udgangspunkt sker efter reglerne i retsplejelovens kapitel 36.

Stk. 2 og 3 indeholder regler om iværksættelse af anke og om kravene til ankestævningen og udveksling af processkrifter, som træder i stedet for de almindelige regler i § 372, *stk. 2*, *1. pkt.*, og §§ 373-378. Formålet med bestemmelsen er at lempe de formelle krav ved ankebehandlingen betydeligt.

Svarende til, hvad der generelt gælder i kæremål, skal anke ske ved indlevering af en ankestævning til byretten, og ankestævningen skal indeholde appellanterns påstand og om fornødent en angivelse af de grunde, hvorpå anken støttes, jf. *stk. 2*, *1. og 2. pkt.* Med ankestævningen skal indleveres en kopi heraf samt af eventuelle bilag, jf. *3. pkt.* Byretten sender ankestævningen med eventuelle bilag til landsretten tillige med en udskrift af den dom, der ankes, jf. *4. pkt.*

Ankestævningen forkyndes for indstævnte ved landsrettens foranstaltning, og appellanten underrettes herom, jf. *stk. 3*, *1. pkt.* Ved forkyndelsen opfordres indstævnte til at fremsætte sine bemærkninger til ankestævningen inden for en frist, som landsretten har fastsat, jf. *2. pkt.* Der stilles ikke særlige formelle krav til et sådant svarskrift, og på samme måde som i andre ankesager kan en selvstændig påstand om andet end stadfæstelse fremsættes af indstævnte, uden at kontraanke er nødvendig. Landsretten kan efter *3. pkt.* bestemme, at yderligere processkrifter skal udveksles. Det forudsættes, at landsretten over for parterne gør det klart, hvornår forberedelsen sluttet, således at sagen optages til afgørelse på skriftligt grundlag, hvis der ikke berammes mundtlig forhandling.

Ankesagen behandles skriftligt, medmindre landsretten finder, at der efter sagens beskaffenhed er grund til mundtlig forhandling for landsretten, jf. *stk. 4*, der er udformet på samme måde som retsplejelovens § 587, *stk. 6* (der ikke foreslås ændret), om appel i fogedsager. Det bemærkes, at retten ved vurderingen af, om sagen bør behandles mundtligt, også skal være opmærksom på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 antages at indebære, at en part afhængig af ankesagens karakter mv. vil kunne forlange, at sagen afgøres efter mundtlig forhandling. Der henvises i den forbindelse til betænkning nr. 1401/2001 side 99-104.